

3. Для формування нових компетентностей виникає необхідність у радикальній зміні системи корпоративного навчання. Традиційні освітні підходи із заздальгідь установленою програмою навчання залишаються в минулому. Їм на зміну приходять нові тренди. До основних з них можна віднести наступні:

- на перший план виходить система навчання у форматі онлайн; переведення програм у дистанційний режим прискорює процес навчання;
- перехід до «точкового» навчання; тоді кожний конкретний співробітник одержує знання, необхідні особисто йому для своєї поточної та професійної діяльності, що припускає перехід від потокового навчання до індивідуальних програм;
- використання гнучких форм навчання, що дозволятиме проходити навчання в будь-який час, у будь-якому місці й з будь-яким типом пристроїв;
- зміни в критеріях оцінювання навчання; головним стає не те, що працівник прослухав відповідну програму або пройшов тренінг, а те, що він зробив з отриманими знаннями, як їх застосував і який отримав результат, тобто якість навчання стає визначальною;
- практичне застосування використаних конкретних інструментів цифрових технологій, при цьому виникає необхідність урахування вікових особливостей вибору методів навчання [2].

Розроблені рішення щодо вдосконалення роботи персоналу в нових умовах можуть дати очікувані результати тоді, коли вони здійснюються не ізольовано, а у взаємозв'язку один з одним. Даний аспект розвитку компаній слід розглядати як один з важливих елементів їх стратегії. Тим самим будуть створені умови для забезпечення більш високих темпів зростання.

Література:

1. World Trade Statistical Review 2021. URL: https://www.wto.org/english/res_e/statis_e/wts2021_e/wts21_toc_e.htm (дата звернення 31.01.2022).
2. Островський І. А., Волковська К. А. Зовнішні шоки та проблеми молодіжного безробіття. Ефективна економіка. 2021. № 1. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=8548> (дата звернення: 31.01.2022).

ЦИФРОВА ЕКОНОМІКА В ГЛОБАЛЬНОМУ ЕКОНОМІЧНОМУ ПРОСТОРИ

О. Б. РОМАНЕНКО, старший викладач кафедри підприємництва та бізнес-адміністрування

Харківський національний університет міського господарства імені О.М. Бекетова, м. Харків, Україна

У глобальному економічному просторі відбувається віртуалізація економіки, її трансформація у цифровий формат, зміна форм організації економічних відносин. Цифровий простір проявляє себе, більшою мірою, як

інтеграція економічної, політичної та культурної діяльності людини, що зумовлює адаптацію суспільства до нових умов функціонування. У центрі уваги різних суб'єктів господарювання зосереджуються електронний бізнес та цифрові технології.

Передумовами формування глобальної епохи цифрової економіки є інформаційні технології, які є одним із найбільш важливих факторів економічного зростання та розвитку суспільства. Це свідчить про безсумнівну актуальність та практичну значущість питань цифрової трансформації, обґрунтування та формування вигляду цифрових систем та розвитку інфраструктури цифрової економіки [1].

За висновками науковців, цифрова економіка ґрунтується на цифрових комп'ютерних технологіях, але, на відміну від інформатизації, цифрова трансформація не обмежується лише впровадженням інформаційних технологій, а суттєво перетворює сфери діяльності, бізнес-процеси на базі Інтернету і цифрових технологій в нові бізнес-моделі [2].

У працях Н. Лейна цифрова економіка трактується як конвергенція обчислювальних та комунікаційних технологій в Інтернеті та потік інформації та технологій, що стимулює всю електронну комерцію та величезні організаційні зміни. Чітку сегментацію цифрової економіки вперше пропонує Л. Марджеріо та визначає чотири її основні драйвери: доступність Інтернету, електронна комерція серед підприємств, цифрова доставка товарів і послуг, роздрібна торгівля матеріальними товарами. Пізніше Р. Клінг та Р. Лемп зважаючи на те, що цифрова економіка містить товари та послуги, розробку, виробництво, продаж, надання яких критично залежать від цифрових технологій, рекомендували власну сегментацію, виділивши чотири складові: високоякісні товари та послуги, змішані цифрові товари та послуги, ІТ-інтенсивні послуги з виробництва товарів та ІТ-індустрію [3].

Можна стверджувати, що важливим у становленні цифрової економіки у суспільстві стає людський капітал, який розвиває технології штучного інтелекту, а це проявляється на переході від обробки даних до подання та обробки знань. Економіка стає більш інноваційною – Smart-економікою [1, с. 58].

У глобальному світі спостерігається перехід від традиційної економіки до цифрової, яка базується на електронній інфраструктурі (інтернет, телекомунікації, програмне та апаратне забезпечення), електронному бізнесі (автоматизація господарської діяльності), електронній комерції (дистрибуція товарів через інтернет), електронних грошах (проведення безготівкових розрахунків), електронному уряді (використанні сучасних інформаційних та комунікаційних технологій в управлінні державою) [4].

Основою цифрової економіки є цифровізація виробництва. Цифрове виробництво – це сукупність інструментів оптимізації робочого процесу за допомогою програмно-апаратних рішень. Тобто цифровізація – ніщо інше, як перехід від аналогового до цифрового. Цей процес має на увазі не тільки заміну інструментів виробництва, а й впровадження аналітичних систем, що

дозволяють максимально зробити виробництво рентабельним. Цифрова економіка заснована на цих інструментах [1, с.59].

Враховуючи те, що на початок 2022 року близько 4,9 млрд людей в світі є користувачами інтернету, цифрова економіка буде й надалі активно розвиватися і в найближчі кілька років стане найважливішим двигуном інновацій, конкурентоспроможності та економічного зростання у світі.

Сучасні технологічні тенденції, такі як мобільні рішення, хмарні технології і аналіз даних, створюють нові можливості для бізнесу. Тут прихований великий потенціал для створення нових бізнес-цінностей компаній, а перехід до «цифрових виробництв» створює цілі галузі.

Комерційні компанії, розуміючи вигоду, самі провадять процеси власної цифровізації, проте для державних відомств такі нововведення є складнішими, оскільки тут необхідна ініціатива держави, зміна законодавства, і на розв'язання таких питань може знадобитися не один рік. Потрібно розвивати цифровізацію взаємодії з державними органами, інвестувати в комплексні програми цифрової трансформації найважливіших галузей економіки та державних підприємств.

Для суспільства в цілому цифрові рішення принесуть нові ризики. Тому нашій країні необхідні ініціативи по просуванню цифрової грамотності, а також оптимізація практик кібербезпеки, захисту даних і інформації.

Таким чином, цифрова економіка в глобальному економічному просторі буде і надалі розвиватися, охоплюючи все більше сфер та споживачів, а також створюючи додаткові умови для розвитку бізнесу.

Література:

1. Кулинич М. Б. Тенденції становлення цифрової економіки в глобальному економічному просторі. *Modern Economics*. 2019. № 16 (2019). С. 57-63. DOI: [https://doi.org/10.31521/modecon.V16\(2019\)-08](https://doi.org/10.31521/modecon.V16(2019)-08).
2. Ковалев М. М., Головенчик Г. Г. Цифровая экономика – шанс для Беларуси : монографія. Минск : Изд. центр БГУ, 2018. 327 с.
3. Гулей А. І., Язлюк Б. О., Гулей С. А. Формування нової цифрової ери на межі реального та віртуального соціально-економічного простору взаємодії. *Український журнал прикладної економіки*. 2018. Том 3. № 2. С. 17-26.
4. Ковальчук К. Ф., Бандоріна Л. М., Удачина К. О. Цифрова економіка – економіка ХХІ століття. Цифрова економіка : зб. матеріалів Національної наук.-метод. конф., 4–5 жовтня 2018 р. Київ : КНЕУ, 2018. С. 185-188.

ФАКТОРЫ, ОПРЕДЕЛЯЮЩИЕ ЭВОЛЮЦИЮ КОНКУРЕНЦИИ В УЛОВИЯХ РАЗВИТИЯ ЦИФРОВОЙ ЭКОНОМИКИ

Д. А. РЯБОВОЛ, аспирант

Харьковский национальный университет имени В. Н. Каразина, г. Харьков

Цифровая революция, или, в более общем понимании, Четвертая научно-техническая революция, находится на траектории скорого превышения влияния